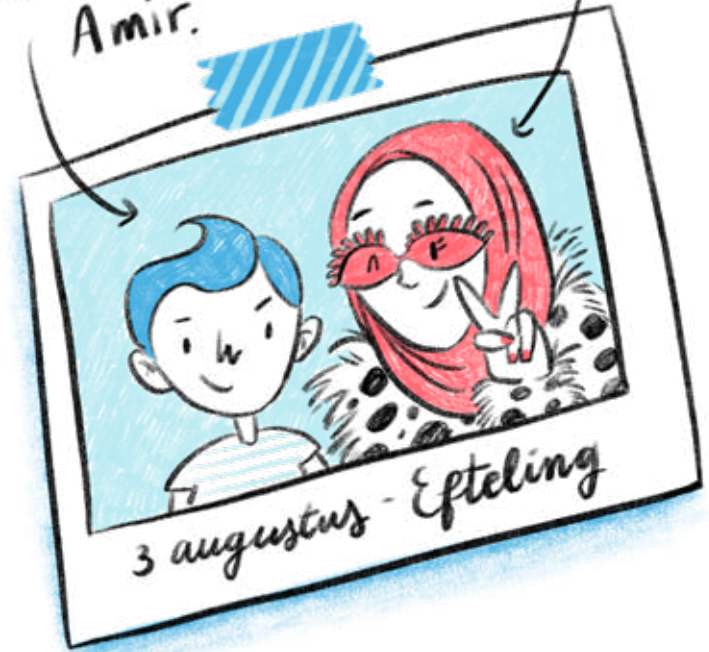

De Cupcake Catastrofe

Dit ben ik,
Amir.

En dit is
mijn tante Yara.

Mijn tante is wereldkampioen cupcakes bakken. Er is niemand die lekkerdere, romigere, smaakexplosievere cupcakes bakt dan zij. Ze zijn zelfs zo overheerlijk dat het me niet zou verbazen als de smaken van een andere planeet komen!

Goed, dit verhaal begint in het huis van mijn tante. Haar deur is zo zuurstokroze als een flamingo en haar deurnop is een rode aardbeilollytwister. Laat je niet misleiden door de kleuren, hij smaakt gewoon naar metaal.

Tante Yara verzamelt nogal opvallende spullen, ze lijken allemaal op snoep. Waarschuwing: niet op kauwen. Alles is gemaakt van klei en glas.

Je smaakpapillen worden tijdens het lezen gekieteld door duizend suikerspinengelen. Tip: poets je tanden na dit mierzoete verhaal met mint-chocoladetandpasta. (Vraag eerst aan je ouders of dat wel mag. Ik mocht het niet. Maar als je eerst een chocoladereep eet en daarna je tanden poetst, krijg je ook mint-chocoladetandpasta.)

Hoofdstuk 1:

Hete zomerdag

met kans op sneeuw

Ik staarde naar de klok voor in de klas. Het was pas tien uur. Naast mij zat Farid die zowat van zijn stoel smolt van de hitte.

‘Man, het is zoooo warm... Mijn mond is zo droog,’ mompelde hij. ‘Als ik deze dag niet overleef, dan mag je mijn gelukssokken hebben.’ Met een gebogen hoofd wees Farid naar beneden.

Ik keek hem aan. Farid had donkerbruine ogen, kort, bruin stekeltjeshaar en hij droeg altijd zwarte sneakers. Ook als het buiten zo warm was. Zijn sokken zouden nu vast heel soppig zijn. Ik voelde mijn boterham met chocoladepasta en hagel-slag van vanochtend omhoogkruipen bij de gedachte alleen al.

‘Ik ga liever dood van verveling dan dat ik jouw stinksokken draag,’ zei ik.

Farids uitdrukking sloeg om van hulpeloos naar meedogenloos. ‘Stinksokken?! Gast, deze sokken brengen echt wel geluk! Met deze sokken won ik elke voetbalwedstrijd en heb ik mijn zeldzame Pokémon-kaart teruggevonden, die ik in Marokko kwijt was geraakt!’

Iedereen in de klas draaide zich naar ons toe en begon te lachen.

Talisa smoesde iets in het oor van Nawal en zij grinnikte. Ik kon het net niet verstaan, maar ik voelde mijn wangen rood worden.

‘Stil.....te!’

Meester Stoffels viel deze week in voor onze juf. Hij was klein, had grijs haar, een bril en droeg een donkergroen pak dat veel te breed was. Hij praatte zo langzaam dat het leek alsof de tijd werd teruggedraaid.

‘Het... is... niet... de... bedoe...oe...oeling dat jullie praten. Ga nu... snel... aan... de sla...a.a.g,’ zei meester Stoffels met slape-

rige stem en hij kroop langzaam weer achter zijn bureau.

Tak...

Tak... Tak... Tak.

Ik schoot overeind.

Maar de rest keek op zijn blad of staarde de lucht in. Wat was dat? Had alleen ik het gehoord? Het getik kwam steeds dichterbij. Werd ik opgeroepen voor een geheime spionagemissie? Had ik maar mijn ultraverrekijker en laserzonnebril meegenomen.

TAK!

Ineens werd het kouder en verdween de zon. Over mijn tafel lag een grote schaduw. Door het raam wervelde een koude wind naar binnen.

‘Kijk daar, een koe!’ joelde Talisa en ze wees naar het raam. Haar ogen stonden wagenwijd open.

‘Wow, een ninja!’ zei Farid met een brede glimlach, zijn ogen glinsterden van geluk.

‘Nee, het is een kat! Kijk die ogen!’ zei Nawal.

Het was geen koe, geen ninja en ook geen kat...

‘Tante Yara?’ Mijn spionage-uitrusting moest nog even wachten.

Mijn tante had een enorme pluisjas aan met koeienprint. Haar felgekleurde kattenbril was roze en met

haar nagels hield ze zich vast aan het raamkozijn. Haar knalroze hoofddoek wapperde in de wind. Ze leek inderdaad op een kat. Maar eigenlijk ook op een koe. Een koe-le kat?

‘Dat... Dat is jouw tante? Wow, is je tante een ninja?’ Farid leunde over me heen en volgens mij kon ik zijn gelukssokken ruiken.

‘Amir! Je bent je lunch vergeten, die kwam ik snel even brengen.’ Tante Yara kroop als een acrobaat naar binnen. Het hele klaslokaal rook ineens naar zoete vanille. ‘Zo, pffff. Het is hier net een sauna. Hier,’ zei ze en ze gooide mijn lunchpakket zo in mijn handen.

‘Waarom gebruikte je de deur niet?’ vroeg ik.

‘Ach, Amir...’ begon ze. ‘Hoe zou ik anders de masterclass voor acrobatiek en spionage in de praktijk kunnen brengen, hmm? Ik betaal me een ongeluk!’ zei tante Yara en ze klopte zachtjes op mijn schouder.

Ze keek even rond en liep op haar klikklakkende hakken naar voren.

‘Zij is wereldkampioen cupcakes bakken en woont in een groot, roze huis,’ fluisterde Talisa tegen Nawal. Ze keek tante Yara bewonderend aan.

Tante Yara hoorde dat en glimlachte naar Talisa.

‘Hmm... Nu ik toch jullie aandacht heb: ik heb geweldig nieuws! Het welkomstcomité heeft mij aangewezen als hoofdorganisator van het Eid-festival hier op school. Dit jaar wordt tijdens het festival het wereldkampioenschap cupcakes bakken gehouden. Uiteraard doe ik ook mee. Als voorproefje wil ik jullie graag meenemen naar het schoolplein.’

Dat hoefde ze geen tweede keer te zeggen. De leerlingen renden als een losgeslagen paardenkudde naar buiten. Midden op het plein stond iets verborgen onder een grote, rode doek. Nog voordat ik erop af kon gaan om het te onderzoeken, viel er weer een grote schaduw over mij heen.

‘Ah, Amir, daar ben je!’ zei tante Yara.

Geschokt keek ik achterom. Hoe was ze hier zo snel? Kwam ze via een spionnenroute?